

อนันต์ชัย เลาหะพันธุ์ *

ออสเตรเลียในสมัยปฏิวัติฝรั่งเศส **

แม้ออสเตรเลียเป็นทวีปและผืนแผ่นดินใหญ่ที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวในซีกโลกใต้มาเป็นเวลาช้านาน แต่ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงผลกระทบของการปฏิวัติใหญ่ของโลกในปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ ได้ การปฏิวัติอเมริกา ค.ศ. ๑๗๗๖ ได้นำมาซึ่งการสูญเสียอาณานิคมของอังกฤษในทวีปอเมริกาเหนือ จนกระทั่งรัฐบาลอังกฤษต้องตัดสินใจบุกเบิกและจัดตั้งออสเตรเลียให้เป็นนิคมนักโทษแห่งใหม่เมื่อ ค.ศ. ๑๗๘๘ แต่หนึ่งปีต่อมาประเทศฝรั่งเศสซึ่งเป็นศัตรูคู่พิฆาตของอังกฤษ ก็เกิดการปฏิวัติใหญ่เพื่อลดพระราชอำนาจของกษัตริย์และอภิสิทธิ์ของชนชั้นสูง การปฏิวัติครั้งนี้ไม่เพียงแต่มีผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อความคิดทางการเมืองของนานาประเทศในยุโรป แต่ยังส่งผลกระทบต่อภูมิภาคต่างๆ ของโลกทั้งในระยะเวลาอันสั้นและยาว ซึ่งรวมทั้งอาณานิคมแห่งใหม่ของอังกฤษในออสเตรเลียซึ่งตั้งอยู่ในอีกซีกโลกด้วย

บทความนี้เป็นเพียงการตั้งข้อสังเกตบางประการของผลกระทบของการปฏิวัติฝรั่งเศส (ค.ศ. ๑๗๘๙-๙๙) ต่อออสเตรเลียในสมัยเริ่มแรกของการจัดตั้งเป็นอาณานิคม อย่างไรก็ตาม เพื่อความเข้าใจที่ชัดเจน จึงจำเป็นต้องเสนอภาพอย่างกว้างๆ ของประวัติศาสตร์ออสเตรเลียในระยะแรกด้วยทั้งในแง่บริบททางประวัติศาสตร์ของการก่อตั้งประเทศ และความคลี่คลายของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นอันเป็นผลกระทบทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมของการปฏิวัติฝรั่งเศส

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

** สมัยปฏิวัติฝรั่งเศสหมายถึงช่วงระยะเวลาระหว่างวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๗๘๘ เมื่อชาวปารีสบุกทำลายคุกบาสติลจนกระทั่งไปเยือน โบนาปาร์ตเข้ายึดอำนาจการปกครองของคณะกรรมการผู้อำนวยการ (Directors) ไว้ได้ในวันที่ ๕ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๗๘๘ และได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งกงสุลคนที่ ๑ (First Consul) ผู้มีอำนาจสูงสุดในการปกครองฝรั่งเศส

ภูมิหลังของการก่อตั้ง อาณานิคมออสเตรเลีย

เมื่อนักเดินเรือและนักสำรวจหลายชาติจะมีส่วนร่วมในการเดินทางผจญภัยมาค้นพบออสเตรเลีย โดยเริ่มต้นตั้งแต่วิลเลียม เจนซ์ (Willem Jenz) ชาวดัตช์ (ค.ศ. ๑๖๐๖) จนกระทั่งกับตัน เจมส์ คูก (James Cook) ชาวอังกฤษ (ค.ศ. ๑๗๖๙-๑๗๗๐)^๑ แต่อังกฤษกลับเป็นชาติเดียวที่ได้ครอบครองและตั้งถิ่นฐานในออสเตรเลีย ทั้งนี้โดยในวันที่ ๒๒ มกราคม ค.ศ. ๑๗๘๗ พระเจ้าจอร์จที่ ๓ ทรงมีพระราชดำรัสอย่างเป็นทางการกับรัฐสภาอังกฤษให้มีการจัดตั้งอาณานิคมใน “นิวเซาท์เวลส์/ออสเตรเลีย”^๒ เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับ “ปลดปล่อยความไม่สะดวกนานับประการที่บังเกิดขึ้นจากความแออัดของเรือน

จำต่าง ๆ”^๓ ทว่าพระราชอาณัติ^๔

ในช่วงระยะเวลาที่อาณานิคมอเมริกาต่อสู้ทำสงครามประกาศอิสระ (The War of Independence, ค.ศ. ๑๗๗๕-๑๗๘๓) กับอังกฤษนั้น อังกฤษเริ่มประสบกับปัญหาการระบายนักโทษจากคุกที่แออัดทั่วเกาะอังกฤษ^๕ ทั้งนี้เพราะ อังกฤษเคยใช้อาณานิคมอเมริกาเป็นสถานที่ลงโทษผู้กระทำความผิดมาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๖๑๙ ในรัชสมัยพระเจ้าเจมส์ที่ ๑^๖ และจำนวนของนักโทษที่ถูกส่งไปใช้แรงงานในอเมริกาคงกล่าว (โดยเฉพาะมลรัฐแมริแลนด์และมลรัฐเวอร์จิเนีย) ได้เพิ่มจำนวนสูงขึ้นจนมีจำนวนเฉลี่ยประมาณ ๑,๐๐๐ คนต่อปี ในระหว่าง ค.ศ. ๑๗๕๕-๑๗๗๕

ในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ อังกฤษมีประมวลกฎหมายอาญาที่มีบทลงโทษรุนแรงที่สุดในตะวันตก กล่าวคือมีประมวลกฎหมาย

^๑ อนันต์ชัย เลหาพันธ์, “ออสเตรเลีย / ออสเตรเลีย : กระบวนการสำรวจของชาติตะวันตกในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๗-๑๘” วารสารธรรมศาสตร์. ๑๖ : ๓ (๒๕๓๒).

^๒ เมื่อกัปตันเจมส์ คูก ประกาศยึดครองออสเตรเลียในพระปรมาภิไธยของพระเจ้าจอร์จที่ ๓ ณ เกาะโพเซชั่น ในวันที่ ๒๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๗๗๐ นั้น เขาได้ตั้งชื่อดินแดนทั้งหมดนี้ว่า “นิวเซาท์เวลส์” (New South Wales) ปัจจุบันคือรัฐควีนส์แลนด์ รัฐนิวเซาท์เวลส์ และรัฐวิกตอเรีย) รัฐบาลอังกฤษจึงได้เรียกออสเตรเลียอย่างเป็นทางการว่า “นิวเซาท์เวลส์” จนถึงกลางคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ในบทความเพื่อความเข้าใจง่ายของผู้อ่านโดยทั่วไป ผู้เขียนจึงขอใช้ชื่อเรียก “ออสเตรเลีย” นับตั้งแต่เริ่มก่อตั้งประเทศใน ค.ศ. ๑๗๘๘.

^๓ อ้างใน Frank Crowley, ed., *A New History of Australia* (Melbourne : William Heineman, 1985), p. 1.

^๔ Roderick Cameron, *Australia : History and Horizons* (Sydney : Hicks Smith & Sons, 1971), p. 48.

เกี่ยวกับโทษประหารชีวิตถึง ๑๖๐ กรณี (นักประวัติศาสตร์บางคนกล่าวว่ามีถึง ๒๒๓ กรณี)^๕ ซึ่งรวมถึงกรณีการกระทำผิดบางที่อาจเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับปัจจุบัน เช่น ล้วงกระเป๋าเงินที่มีทรัพย์สินมากกว่าหนึ่งชิลลิง ลักลอบตัดต้นไม้ตามถนนหลวงหรือสวนสาธารณะ ขโมยสิ่งของที่มีค่ามากกว่าห้าชิลลิง ตามร้านค้า ฯลฯ และมีบทลงโทษส่งผู้กระทำความผิดไปรับโทษในต่างแดน (transportation) อันได้แก่ โทษลักขโมยเงินที่มีค่าต่ำกว่าหนึ่งชิลลิง ลักลอบตกปลาในที่หวงห้าม จุดไฟเผาป่า ขโมยทรัพย์สินจากหลุมศพ มีคู่สมรสมากกว่าหนึ่งคน ฯลฯ อย่างไรก็ตามแม้กฎหมายอาญาจะมีบทลงโทษที่รุนแรงดังกล่าว แต่ปรากฏว่ามีผู้กระทำความผิดกฎหมายและถูกจับลงโทษเป็นจำนวนนับพัน ๆ คนต่อปี จนรัฐบาลไม่มีที่ในเรือนจำเพียงพอให้คุมขังนักโทษได้อีกต่อไป ดังนั้นขณะที่อังกฤษยังคงสู้รบกับสหรัฐอเมริกาในสงครามประกาศอิสรภาพและยังไม่รู้ผลแพ้หรือชนะอยู่นั้น รัฐสภาได้ผ่านพระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้เรือเกา (Hulks Act) เพื่อใช้เป็นที่พักจำนักโทษ โดยให้นำเรือรบเก่าที่ไม่ใช้ประจำการ หรือเรือเกาที่ยึดได้จากศัตรูมาจอดทอดสมอกลาง

แม่น้ำเทมส์ (Thames) และท่าปอร์ตสมัธ (Portsmouth) เพื่อใช้เป็นคุกชั่วคราว

อย่างไรก็ตาม ในเวลาไม่ช้า “เรือคุก” ก็ไม่สามารถแก้ปัญหาจำนวนนักโทษที่เพิ่มมากขึ้นและนักโทษหลายคนสามารถหลบหนีออกจากเรือได้โดยง่าย นอกจากนี้ชาวลอนดอนยังวิตกว่าเรือนจำและเรือคุกที่มีนักโทษอยู่กันอย่างหนาแน่นอาจกลายเป็นแหล่งเพาะเชื้อโรคให้แพร่ระบาดไปทั่วลอนดอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกาฬโรคซึ่งเคยคร่าชีวิตชาวลอนดอนเป็นจำนวนมากมาแล้ว ดังนั้นใน ค.ศ. ๑๗๗๔ รัฐสภาจึงออกพระราชบัญญัติว่าด้วยการสร้างเรือนจำ (Penitentiaries Act) เพื่อแก้ปัญหาความแออัดดังกล่าว แต่รัฐบาลไม่สามารถตกลงกันได้เกี่ยวกับเงินงบประมาณในการก่อสร้างและสถานที่สร้าง จนกระทั่งสงครามประกาศอิสรภาพสิ้นสุดลงใน ค.ศ. ๑๗๘๓ โดยอังกฤษเป็นฝ่ายปราชัย

ดังนั้นความหวังในการแก้ปัญหาระบายนักโทษไปยังอาณานิคมอเมริกาจึงที่เคยปฏิบัติมาเป็นเวลากว่า ๑๕๐ ปี จึงเป็นอันสิ้นสุดลงและมีผลให้รัฐบาลโดยการนำของ อัครเสนาบดีวิลเลียม พิตต์ (William Pitt)

^๕ O.W. Hunt, *Australia in the Modern World* (Sydney : Whitcombe and Tombs Pty. Ltd., 1960), pp. 144-145.

ต้องหันมาพิจารณาอย่างจริงจังถึงความเป็นไปได้ของอาณานิคมโพ้นทะเลที่เหมาะสมซึ่งจะเป็นสถานที่แห่งใหม่สำหรับเนรเทศนักโทษ ซึ่งรวมถึงดินแดนในอ่าวบอตตานีในออสเตรเลียที่เซอร์โจเซฟ แบงก์ส (Joseph Banks) นักวิทยาศาสตร์ และเจมส์ มาเรีย มัทรา (James Maria Matra) อดีตนายทหารเรือฝึกหัดประจำเรือ เอนด์เวยเวอร์ (Endeavour) ซึ่งเคยเดินทางมากับต้นกุ่ม ได้เคยเสนอต่อรัฐบาล^๖ และมีผลให้รัฐบาลอังกฤษตัดสินใจเลือกออสเตรเลียเป็นสถานที่แห่งใหม่ในการเนรเทศนักโทษ

ในวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๗๘๗ ขบวนเรือ ๑๑ ลำ หรือเป็นที่รู้จักกันในประวัติศาสตร์ออสเตรเลียว่า “กองเรือหมู่แรก” (The First Fleet) ได้แล่นออกจากท่าเรือปอร์ตสมัธ โดยบรรทุกนักโทษทั้งหมด ๗๕๔ คน แยกเป็นนักโทษชาย ๕๖๘ คน นักโทษ

นักโทษร่ำลาคนรักและญาติมิตร ก่อนถูกส่งตัวไปออสเตรเลีย

หญิง ๑๘๖ คน บุตรชาย-หญิงของนักโทษ ๑๓ คน พร้อมด้วยพระ เจ้าหน้าที ทหารเรือและครอบครัว กะลาสี รวมเป็นจำนวนผู้โดยสารรุ่นแรกทั้งสิ้นกว่า ๑๔๐๐ คน^๗ โดย

^๖ Ernest Scott, *A Short History of Australia*, revised by Herbert Burton. (Melbourne : Oxford University Press, 1964), p. 42.

^๗ R.W. Laidlaw, *Maturing Australian History*, p. 49.

หมายเหตุ : ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนผู้โดยสารใน “กองเรือหมู่แรก” ยังมีความคลาดเคลื่อนแตกต่างกันมากในตำราประวัติศาสตร์ออสเตรเลีย ตัวอย่างเช่น A.G.L. Shaw, *The Story of Australia*, 3rd ed (London: Faber and Faber Ltd., 1967), p. 37. จำนวนผู้โดยสารที่เดินทางถึงซิดนีย์โดยเรือเป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑๐๓๐ คน เป็นนักโทษชาย-หญิง ๗๖๖ คน (ใน p. 39 กล่าวว่านักโทษเสียชีวิตในระหว่างทาง ๔๐ คน ดังนั้นจำนวนนักโทษทั้งหมดจึงเป็น ๗๖๖ คน), Baiba Berzins, *The Coming of the Strangers : Life in Australia 1788-1832* (Sydney : William Collins Pty. Ltd., 1988), p. 15. จำนวนผู้โดยสารทั้งหมดที่เดินทางถึงออสเตรเลีย ๑๓๐๐ คน และใน p. 97. แยกเป็นนักโทษชาย ๗๔๒ คน นักโทษหญิง ๒๐๕ คน เป็นต้น.

มิกซ์ตันอาเธอร์ ฟิลลิป (Arthur Phillip) ทำหน้าที่เป็นแม่กองเรือและเดินทางถึงอ่าวบอตตานีพร้อมกันในวันที่ ๒๐ มกราคม ค.ศ. ๑๗๘๘ แต่ปรากฏว่าไม่พบทุ่งหญ้าอุดมสมบูรณ์ตามที่คุกได้รายงานเมื่อ ๑๗ ปีที่แล้ว ในวันรุ่งขึ้นฟิลลิปได้นำเรือรบ ๓ ลำแล่นไปตามชายฝั่งตอนเหนือเพื่อสำรวจหาพื้นที่ ๆ เหมาะแก่การตั้งนิคม หลังจากแล่นเรือไปได้เพียง ๘ ไมล์ จนถึงพอร์ตแจกสัน (Port Jackson) เขาก็ต้องตื่นเต้นกับภูมิประเทศที่เห็นว่า “มีท่าเรือดีที่สุดในโลก” ซึ่งต่อมาเขาได้ตั้งชื่อว่า “ซิดนีย์โคฟ” (Sydney Cove) เพื่อเป็นเกียรติแก่ลอร์ดซิดนีย์ (Lord Sydney) เสนาบดีกระทรวงต่างประเทศ (ปัจจุบันคือบริเวณเชอร์คิวาร์ คี (Circular Quay) ทางตอนเหนือของนครซิดนีย์) ในวันที่ ๒๖ มกราคม กลุ่มนักโทษ (เฉพาะนักโทษชาย นักโทษหญิงไม่ได้ขึ้นบกจนถึงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์) ถูกนำขึ้นฝั่งที่ซิดนีย์โคฟท่ามกลางการต่อต้านขว้างปาด้วยก้อนไม้และก้อนหินจากพวกอโบริจินซึ่งเป็นชาวพื้นเมือง

ที่บรรพบุรุษได้อพยพเข้ามาอาศัยในออสเตรเลียเป็นเวลานานนับหมื่นปีแล้ว^๕ หลังจากนั้นธงชาติอังกฤษได้ชักขึ้นเสา และปืนใหญ่อิงสลุตหลายนัดพร้อมการดื่มฉลองอาณานิคมใหม่ของอังกฤษ

ผลกระทบของการปฏิวัติฝรั่งเศส :

ความล่าช้าของกองเรือหมู่สอง
และความอดอยาก

รัฐสภาได้ให้อำนาจเด็กชาดแก่อาเธอร์ ฟิลลิปในการปกครองออสเตรเลีย ซึ่งครอบคลุมเนื้อที่ตั้งแต่ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกทั้งหมดจนถึงเส้นแวงตะวันออกที่ ๑๓๕ (อาณาเขตทั้งหมดประมาณครึ่งหนึ่งของประเทศออสเตรเลียในปัจจุบัน ส่วนดินแดนที่เหลือไม่ได้ประกาศยึดครองและยังคงใช้ชื่อเรียกเดิมของชาวคัทซ์ว่า “นิวฮอลแลนด์”) โดยให้ใช้ชายฝั่งบริเวณอ่าวบอตตานีเป็นเรือนจำเปิดสำหรับนักโทษ และปรับปรุงพื้นที่ให้เป็นแหล่งเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์เพื่อให้นักโทษจะสามารถเลี้ยงตนเองได้^๖

^๕ อนันต์ชัย เลหาะพันธ์, “อโบริจิน : ชาวออสเตรเลียพวกแรกสมัยก่อนประวัติศาสตร์” อักษรศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร ๑๑:๑ (๒๕๓๑), หน้า ๒๕-๔๑.

^๖ Manning Clark, *A Short History of Australia*, 3rd. revised (New York : Nal Penguin Inc., 1987). p. 22.

แมชชีนโยโคฟจะ “มีท่าเรือที่ใหญ่ที่สุดในโลก” ในสายตาของอาเธอร์ ฟิลลิป แต่ก๊ากาแหล่งน้ำที่อุดมสมบูรณ์ มีเพียงแต่ลำธารแคบ ๆ ไหลผ่านซึ่งเรียกว่า “แทงค์สตรีม” (Tank Streams) เท่านั้นซึ่งไม่เหมาะสำหรับการทำเกษตรกรรม^{๑๐} อีกทั้งพื้นดินยังปกคลุมด้วยก้อนกรวดหรือก้อนหิน และมีต้นแอลโกพรา (Angophora หรือ red gum) ซึ่งเป็นต้นยูคาลิปตัสเนื้อแข็งขึ้นที่บีบโดยรอบอันเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อการโค่นล้มเพื่อปรับพื้นที่เพาะปลูก อย่างไรก็ตาม นักโทษที่ส่งตัวมาบุกเบิกออสเตรเลียมาด้วยความสมัครใจเองแล้ว อุปสรรคธรรมชาติดังกล่าวนี้ซึ่งไม่เกินความสามารถของมนุษย์ที่จะจัดการก็อาจได้รับการแก้ไขได้ ไม่ยากนัก แต่ในทางตรงกันข้าม นักโทษส่วนใหญ่กลับไม่มีความรู้ขั้นพื้นฐานในการเพาะปลูกหรือเลี้ยงปศุสัตว์ เกือบทั้งหมดมีภูมิหลังเป็นชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในเขตชุมชนแออัดในลอนดอนหรือตามเมืองใหญ่อื่น ๆ และหาเลี้ยงชีพอย่างสบายด้วยวิธีการผิวกฎหมายต่าง ๆ เช่น

ลักขโมย ล้วงกระเป๋า ย่องเบา โจรกรรม หรือเป็นโสเภณี ดังนั้นเมื่อถูกบังคับให้ทำงานหนักในการบุกเบิกอาณานิคม หลายคนจึงพยายามหลีกเลี่ยงงานโดยแกล้งทำเครื่องใช้ไม้สอยที่มีจำนวนจำกัดให้ชำรุดหรือสูญหาย และก่อให้เกิดปัญหาในการขยายเนื้อที่ในการขยายเนื้อที่ในการเพาะปลูก^{๑๑} ดังนั้น ภายในปีแรก นิคมนักโทษในออสเตรเลียจึงสามารถปรับพื้นดินเพื่อการเพาะปลูกได้เพียง ๘ เอเคอร์เท่านั้น

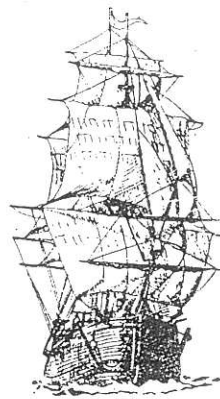
นอกจากอุปสรรคในการใช้แรงงานนักโทษแล้ว ในปีแรกเมล็ดพันธุ์ส่วนใหญ่ที่นำมาเพาะปลูกต่างเสื่อมคุณภาพจากการเก็บรักษาที่ไม่ดีและอากาศที่ร้อนจัดหรือถูกหนูกัดกินทำลายพืช พืชบางชนิดก็ไม่เหมาะแก่การเจริญเติบโตในสภาพพื้นดินและภูมิอากาศในออสเตรเลีย หรือได้รับการปลูกหว่านผิดฤดูกาล(ออสเตรเลียตั้งอยู่ในซีกโลกใต้ จึงมีฤดูกาลที่ตรงกันข้ามกับประเทศที่ตั้งอยู่ในซีกโลกเหนือเช่นอังกฤษ) ส่วนสัตว์ที่นำเพาะพันธุ์ซึ่งประกอบด้วยวัว ๖ ตัว ม้า ๗ ตัว แกะ ๔ ตัว หมูและไก่อีกจำนวนหนึ่ง

^{๑๐} ฟิลลิปพยายามแก้ปัญหาการขาดแคลนน้ำด้วยการใช้ถังน้ำ (tank) เก็บกักน้ำที่ไหลมาตามลำธารจนถึงเบนทรูจิกันว่า “ธารน้ำ” หรือ “แทงค์สตรีม” ปัจจุบันแทงค์สตรีมถูกเมืองซิดนีย์สร้างกั้นกั้นอยู่ใต้ดิน.

^{๑๑} Cameron, *Australia : History and Horizons*, p. 66.

ล้มตายเกือบหมดหรือถูกอบอริจินและสุนัข
 ดิงโกฆ่าและหนีหายเข้าไปป่าทึบ จนท้ายที่สุด
 ในระยะ ๖ เดือนเหลือเพียงแกะตัวเดียว^{๑๒}
 ยิ่งไปกว่านั้นเรือที่ทางการอังกฤษทิ้งให้ชาว
 อาณานิคมใช้ ๒ ลำคือเรือ ซีเรียส (Sirius)
 และเรือ ซัพพลาย (Supply) ก็ประสบกับ
 ความล้มเหลวในการหาสัตว์ทะเลเพราะขาดผู้
 มีความรู้ทางการประมงและไม่รู้แหล่งอาศัย
 ของสัตว์ทะเลที่มีกอพยพตามฤดูกาล ในเวลา
 ไม่ช้าชาวอาณานิคมเริ่มประสบกับภาวะการ
 ขาดแคลนอาหาร จนฟิลลิปต้องส่งเรือซีเรียส
 เดินทางไปรับเสบียงอาหารเพิ่มเติมที่แหลม
 กู๊ดโฮป แต่ได้เสบียง (ข้าวสาลีเป็นส่วนใหญ่)
 กลับมาเป็นอาหารสำรองได้เพียง ๔ เดือน
 ฟิลลิปต้องลดส่วนปันอาหารประจำสัปดาห์แก่
 ทุกคน รวมทั้งของตนเอง เหลือเพียงแบ่ง
 ๔ ปอนด์ หมูเค็ม ๒ $\frac{1}{2}$ ปอนด์และข้าว ๑ $\frac{1}{2}$
 ปอนด์ซึ่งมีจำนวนพอประทังชีวิตไปได้เท่านั้น
 นักโทษและทหารเรือหลายคนทนหิวโหยไม่
 ได้จึงได้กระทำความผิดร้ายแรงในการลัก
 ขโมยเสบียง และได้รับการตัดสินประหารชีวิต
 ท่ามกลางความเห็นอกเห็นใจและน้ำตาของ
 เพื่อนชาวอาณานิคม^{๑๓}

ในขณะที่ชาวอาณานิคมออสเตรเลีย
 กำลังต่อสู้กับความอดอยากนี้รัฐบาลอังกฤษ
 มีคำสั่ง “กองเรือหมู่ที่สอง” (The Second
 Fleet) มาสมทบและให้ความช่วยเหลือใน
 ด้านอาหารและเครื่องอุปโภคได้ทันทีทันใด
 การปฏิวัติที่สุกงอมและการลุกฮือของชาว
 ปาวิสที่บุกเข้าทำลายคุกบาสทิลในวันที่ ๑๔
 กรกฎาคม ค.ศ. ๑๗๘๙ และเหตุการณ์การ
 ล้มล้างระบบการปกครองแบบสมบูรณา
 ญาสิทธิราชย์ของฝรั่งเศสทำให้หลายประเทศ
 ในยุโรปต้องหันความสนใจไปสู่ฝรั่งเศส
 ตลอดจนทำให้รัฐบาลอังกฤษต้องประเมิน
 สถานการณ์และวีรกรรมของ กองเรือหมู่ที่สอง
 ต่อไปอีก ดังนั้นในเดือนกรกฎาคมนั่นเอง

อังกฤษจึงเพียงแต่ส่ง
 เรือการ์เดียน (Guardian) ซึ่งบรรทุก
 นักโทษที่มีฝีมือสัม
 ภาระและเสบียงอา-
 หารไปให้ความช่วย
 เหลือแก่บรรดานัก

^{๑๒} Shaw, *The Story of Australia* p. 39.

^{๑๓} Geoffrey Blainey, *A Land Half Won*. (Melbourne : Sun Books, Pty Ltd. 1987), pp. 24-25.

โทษ เจ้าหน้าทีและทหารเรือในออสเตรเลีย แต่เพียงลำเดียวเท่านั้น แต่เรือการ์เดียนก็เกิดชนน้ำแข็งและอัปปางที่บริเวณแหลมคุกโฮป ในเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๗๘๘ ส่วนเรือลำอื่นๆ ในกองเรือหมู่ที่สอง นั้นได้ออกเดินทางจากอังกฤษเป็นเวลาอีกหลายเดือนต่อมา กว่าเรือลำแรกในกองเรือหมู่ที่สอง ถึงกล่าวจะเดินทางถึงออสเตรเลียก็เกือบอีกหนึ่งปีต่อมา โดยเรือเล็ก จูเลียนา (Lady Juliana) เข้าเทียบท่าซิดนีย์โคฟในวันที่ ๓ มิถุนายน ค.ศ. ๑๗๙๐ และติดตามด้วยเรือลำอื่นๆ อีก ๔ ลำ^{๑๔} อย่างไรก็ตามการมาของกองเรือหมู่ที่สองถึงกล่าวได้ช่วยอำนวยความสะดวกที่ใกล้จะจอดตายให้รอดพ้นจากความอดอยากไปได้ ตลอดจนทำให้พวกเขาที่ต้องอยู่อย่างสันโดษและถูกตัดข่าวสารจากเมืองแม่ ได้รู้ข่าวพระประจักษ์ด้วยพระสติวิปลาศพร้อมพระอาการหายประชวรของพระเจ้าจอร์จที่ ๓ ตลอดจนข่าวการปฏิวัติฝรั่งเศสที่หลายคนเห็นเป็นเรื่อง “มหัศจรรย์และคาดไม่ถึง”^{๑๕}

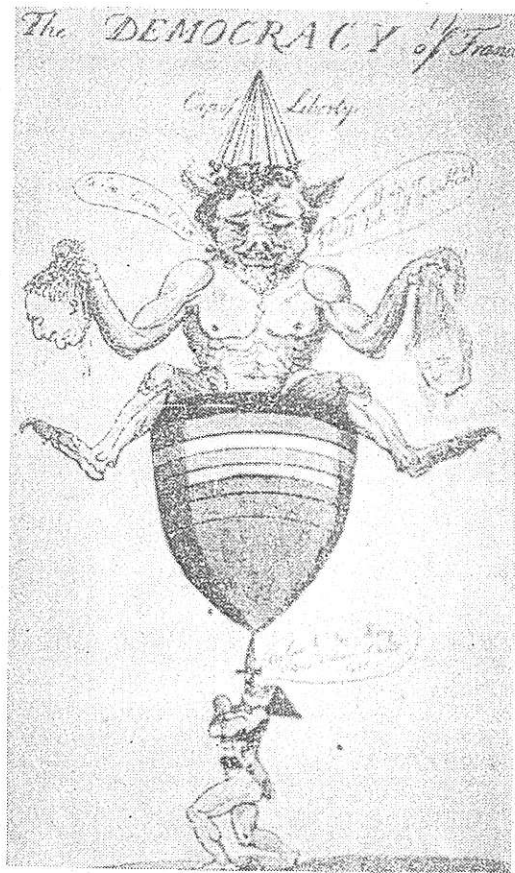
“หน่วยทหารสุรา” กับการมอมเมานักโทษ

อาเธอร์ ฟิลลิปเป็นข้าหลวงปกครองออสเตรเลีย เป็นเวลาเกือบ ๕ ปีจนกระทั่งสุขภาพของเขาเริ่มทรุดโทรม และต้องเดินทางกลับอังกฤษในเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๗๙๒ อันเป็นระยะเวลาฝ่ายปฏิวัติในฝรั่งเศสได้ประกาศยกเลิกระบบการปกครองแบบมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขอย่างเด็ดขาดมาเป็นระบอบสาธารณรัฐนิยม และเริ่มต้นปราบปรามฝ่ายตรงข้ามอย่างทารุณ พวกนิยมเจ้าพวกพระและพวกขุนนางถูกสังหารเป็นจำนวนนับพันๆ คน อันมีผลให้รัฐบาลอังกฤษโดยการนำของอัครเสนาบดีวิลเลียม พิตต์ ประกาศตัวเป็นศัตรูอย่างเปิดเผยกับฝ่ายปฏิวัติฝรั่งเศสในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๗๙๒ การต่อต้านของฝ่ายอังกฤษได้ทวีความรุนแรงขึ้นเมื่อพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๖ ถูกฝ่ายปฏิวัติลงโทษปลงพระชนม์ด้วยเครื่องประหารชีวิตกิโยตินในวันที่ ๒๑ มกราคม ค.ศ. ๑๗๙๓ ดังนั้นอังกฤษกับประเทศพันธมิตรซึ่งประกอบด้วยออสเตรีย

^{๑๔} Russel Ward, **Finding Australia : The History of Australia to 1821** (Victoria : Heineman Education Australia, 1987), p. 217.

^{๑๕} Robert Lacour Fayet, **A Concise History of Australia** tr. by James Frieve (Middlesex : Penguin Books 1976), p. 91.

ปรัสเซีย ฮอลแลนด์ รัฐเยอรมัน และรัฐต่างๆ ในคาบสมุทรอิตาลีจึงเข้าร่วมในสงคราม พันธมิตรครั้งที่ ๑ (The War of the First Coalition ค.ศ. ๑๗๙๓-๑๗๙๕) เพื่อสกัดกั้นพลังปฏิวัติฝรั่งเศสไม่ให้แพร่กระจายไปยังประเทศต่างๆ จนกระทั่งรัฐบาลอังกฤษไม่อาจให้ความสนใจกับอาณานิคมออสเตรเลียได้อย่างจริงจัง

ภาพล้อเลียนของชาวอังกฤษถึงความโหดเหี้ยมของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของฝรั่งเศส

นอกจากสถานการณ์ที่คับขันทางการเมืองระหว่างประเทศดังกล่าวแล้ว อังกฤษยังเป็นกังวลต่อการปล้นสะดมเรือของศัตรูชาวฝรั่งเศสที่สามารถควบคุมน่านน้ำที่อยู่ระหว่างเส้นทางเดินเรือไปออสเตรเลียด้วย โดยที่ชาวฝรั่งเศสที่ทำตัวเป็นโจรสลัดดังกล่าวนี้สามารถเข้าควบคุมแหลมกู๊ดโฮปซึ่งเป็นดินแดนในครอบครองของโปรตุเกสไว้ได้^{๑๖} ฉะนั้นจึงทำให้การเดินทางระหว่างอังกฤษกับออสเตรเลียเต็มไปด้วยอันตราย อังกฤษจึงมิได้ส่งข้าหลวงเดินทางมาปกครองออสเตรเลียจนถึงเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๗๙๕ อำนาจการปกครองออสเตรเลียจึงตกเป็นของพันตรีฟรานซิส โกรส (Francis Grose) ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหน่วยทหารแห่งนิวเซาท์เวลส์ และมีตำแหน่งเป็นรองข้าหลวง (Lieutenant Governor) เป็นผู้ดูแลอาณานิคม และเมื่อพันตรีโกรสต้องเดินทางกลับอังกฤษใน ค.ศ. ๑๗๙๔ เพื่อรักษาตัวจากบาดแผลเรื้อรังที่ได้รับระหว่างสงครามประเทศอิสราฟซึ่งกำเริบขึ้นอีก หน้าที่ดังกล่าวจึงตกเป็นของร้อยเอกวิลเลียม แพตเตอร์สัน (William Patterson) จนถึง ค.ศ. ๑๗๙๕ เมื่อจอห์น ฮันเตอร์ (John Hunter) เดินทางมาถึงเพื่อ

^{๑๖} Fayet, A Concise History of Australia, p. 95.

รับตำแหน่งข้าหลวงแห่งนิวเซาท์เวลส์ (คนที่สอง)

ในช่วงระยะเวลาสามปีที่อาณานิคมปราศจากจากข้าหลวง (Interregnum in New South Wales ค.ศ. ๑๗๙๒-๑๗๙๕) หน่วยทหารแห่งนิวเซาท์เวลส์ได้กลายเป็นพลังทางการเมืองที่สำคัญของอาณานิคมเนื่องจากอิทธิพลที่ได้รับในการจับจองที่ดินและใช้แรงงานของนักโทษเพื่อประโยชน์ส่วนตัว ตลอดจนผลประโยชน์ในการผูกขาดการค้าต่างๆ นอกจากนี้หน่วยทหารแห่งนิวเซาท์เวลส์ยังนำเอาสุรา (rum) มาใช้แทนเงินตราในการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าและจ่ายเป็นค่าแรงงานแก่พวกนักโทษ จนทำให้นักโทษทั้งชายและหญิงกลายเป็นทาสสุรากันอย่างอ้อมแง

หน่วยทหารแห่งนิวเซาท์เวลส์เป็นกองทหารที่อังกฤษจัดตั้งขึ้นเป็นพิเศษใน ค.ศ. ๑๗๘๘ เพื่อทำหน้าที่รักษาความสงบในออสเตรเลียและควบคุมนักโทษแทนทหารเรือซึ่งมักปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับนักโทษ อย่างไรก็ตามกองทัพอังกฤษก็มิได้ให้ความสนใจต่อหน่วยทหารนิวเซาท์เวลส์เท่าใดนักเพราะต้องมุ่งในการใช้ทหารที่มีคุณภาพไว้สำหรับป้องกันประเทศ โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งในช่วงที่ยุโรปต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์การปฏิวัติฝรั่งเศส หน่วยทหารแห่งนิวเซาท์เวลส์เป็นพวกอาสาสมัครที่ต้องการมาแสวงหาความร่ำรวยและที่ดินทำกินในอาณานิคมเป็นเครื่องตอบแทน โดยไม่หวังเกียรติจากอาชีพทหารเท่าใดนัก ส่วนใหญ่เป็นผู้ขาดระเบียบวินัยและได้รับมอบหมายตำแหน่งหน้าที่ในอาณานิคมไม่แตกต่างกันไปจากนักโทษ^{๑๗} ทหารจำนวนแรกของหน่วยได้เดินทางมาพร้อมกับกองเรือหมู่ที่สอง และถึงอาณานิคมในเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๗๙๐ และกองกำลังที่เหลือเดินทางมาสมทบในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๗๙๒ โดยมีพันตรีฟรานซิสโกรส ผู้บังคับบัญชาของหน่วยร่วมเดินทางมาด้วย

ในสมัยที่ฟิลลิปเป็นข้าหลวงนั้น เขาคำเนินนโยบายอย่างระมัดระวังในการจัดสรรที่ดินและให้สิทธิแก่ทหารประจำการในการถือครองที่ดิน ในทางตรงกันข้าม โกรสกลับเอาใจผู้ใต้บังคับบัญชาโดยอนุญาตให้ทหารประจำหน่วยทุกคนสามารถจับจองที่ดินได้อย่างอำเภอใจคนละ ๑๐๐ เอเคอร์ พร้อมกับมอบแรงงานนักโทษอีกจำนวน ๑๐ คน เพื่อพัฒนาไร่ โดยทางการเป็นผู้เลี้ยงดูนักโทษและทำหน้าที่เป็นตลาดรับซื้อพืชผลจากไร่ของ

^{๑๗} Laidlaw, *Mastering Australian History*, pp. 48-49.

ทหารดังกล่าว นอกจากนั้นเขายังเปิดโอกาสให้ทหารกระทำผิดกฎหมายโดยทำหน้าที่เป็นพ่อค้าคนกลางในการผูกขาดการค้าต่าง ๆ ในนิวเซาท์เวลส์ รับซื้อสินค้าจากเรือสินค้าที่แวะผ่านในราคาต่ำและขายในราคาสูงให้แก่ชาวอาณานิคม ตลอดจนการใช้เหล้าแทนเงินตราซึ่งขาดแคลนในอาณานิคมในสมัยปฏิวัติฝรั่งเศสเพื่อใช้จ่ายเป็นค่าแรงให้แก่นักโทษที่รับจ้างทำงานในไร่ ในเวลาไม่ช้าเหล้าได้กลายเป็นสินค้าจำเป็นของอาณานิคมที่สามารถใช้แทนเงินตราในการซื้อขายและแลกเปลี่ยนกับสินค้าอื่น ๆ ได้ และมีผลให้ชาวอาณานิคมแทบทุกคนเป็นโรคติดสุราจนเป็นปัญหาหนึ่งของสังคมในเวลานั้น อดีตนักโทษหลายคนต้องสูญเสียที่ดินของตนที่ได้รับในสมัยของข้าหลวงฟิลลิปเพื่อแลกกับเหล้าเพียงไม่กี่เกลลอน ในขณะที่เกี่ยวกับบรรดาทหารของหน่วยทหารแห่งนิวเซาท์เวลส์ก็สามารถสร้างความมั่งคั่งให้กับตนเองโดยการมอมเมาชาวอาณานิคม ด้วยพฤติกรรมดังกล่าวนี้จึงทำให้หน่วยทหารแห่งนิวเซาท์เวลส์ได้รับชื่อล้อเลียนว่า “หน่วยทหารสุรา” (The Rum Corps)

การแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวของหน่วยทหารนิวเซาท์เวลส์หรือหน่วยทหารสุรา

ดังกล่าวกลายเป็นปัญหาขกอกและท้าทายอำนาจของข้าหลวงนิวเซาท์เวลส์ทุกคนที่เข้ารับตำแหน่งตั้งแต่ ค.ศ. ๑๗๙๕ จนเกิดเป็นความรุนแรงในสมัยข้าหลวงวิลเลียม บลิธ (William Bligh, ค.ศ. ๑๘๐๖-๑๘๐๘) ที่พวกทหารได้ก่อการกบฏสุรา (Rum Rebellion) ใน ค.ศ. ๑๘๐๘ เพื่อล้มอำนาจของข้าหลวงที่เป็นตัวแทนของรัฐบาลอังกฤษ

หน่วยทหารสุราได้ปกครองออสเตรเลียโดยปราศจากการแทรกแซงของรัฐบาลอังกฤษซึ่งกำลังถูกฝรั่งเศสให้การนำของจักรพรรดินโปเลียนที่ ๑ ใช้ระบบภาคพื้นทวีป (Continental System) บล็อกอ่าวอังกฤษ เพื่อมิให้อังกฤษติดต่อกับค้าขายกับประเทศต่าง ๆ ในยุโรป แต่เมื่อเหตุการณ์เริ่มคลี่คลาย อังกฤษจึงได้ส่งพันตรีลัคแลน แมคควารี (Lachlan Macquarie) พร้อมกองทหารเดินทางมาถึงออสเตรเลียในวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๑๘๑๐ เมื่อยึดอำนาจบริหารคืนจากหน่วยทหารสุรา พร้อมกับนำระเบียบวินัยและศีลธรรมอันดีงามกลับคืนสู่อาณานิคมออสเตรเลียอีกครั้งหนึ่ง

การเผยแพร่อุดมการณ์ปฏิวัติ

เมื่อ กองเรือหมู่ที่สอง เข้าเทียบท่า ชินีใน เดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๗๙๑ นั้น ชาว

การปฏิวัติฝรั่งเศสและอุดมการณ์ “เสรีภาพ เสมอภาค และภราดรภาพ” (Liberty, Equality and Fraternity) ก็เริ่มแพร่กระจายไปในหมู่นักโทษและชาวอาณานิคมทั่วไป ทั้งนี้โดยมีหลักฐานว่าจอห์น บอสตัน (John Boston) นายแพทย์ที่เดินทางมากับเรือเซอร์ไพรซ์ (Surprise) เป็นผู้บอกข่าวนี้^{๑๘} บอสตันได้เคยประกาศตนอย่างเปิดเผยขณะเดินทางว่า ตนเป็นจาคอบ และพร้อมกับทิ้งถ้อยคำให้กับความหายนะของกษัตริย์ และราชินีทุกพระองค์ที่ทรงเป็น “เผด็จการทรราชย์”^{๑๙}

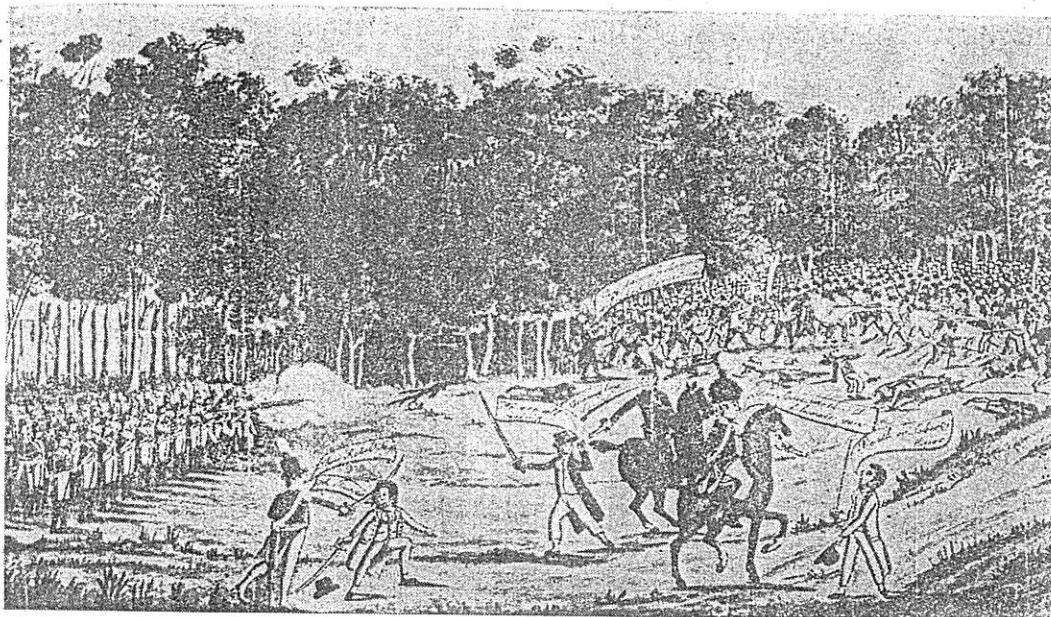
อย่างไรก็ดี บอสตันก็มีได้เป็นเพียงบุคคลเดียวที่ชื่นชมกับอุดมการณ์ปฏิวัติฝรั่งเศส เพราะมีนักโทษอีกจำนวนมากที่ตื่นตัวกับฝ่ายปฏิวัติที่สามารถนำเอาอุดมการณ์ทางการเมืองของนักปรัชญาเมธี (philosophes) แห่งคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ มาปฏิบัติได้สำเร็จ และอุดมการณ์การปฏิวัติฝรั่งเศสดังกล่าวก็นำไปเริ่มฝังรากลึกในออสเตรเลียมากยิ่งขึ้นเมื่อเรือควีน (Queen) ได้นำนักโทษชาวไอริชจากไอร์แลนด์โดยตรงจำนวน ๑๕๕ คน มาขึ้นฝั่งออสเตรเลีย^{๒๐}

การมาของกลุ่มนักโทษชาวไอริชดังกล่าวไม่เพียงแต่จะเป็นจุดเริ่มต้นของแปลกแยกทางด้านวัฒนธรรมและศาสนา แต่ยังสามารถถือได้ว่าเป็นการนำเอาความขัดแย้งระหว่างชาวอังกฤษและชาวไอริชมาสู่ออสเตรเลียด้วย ทั้งนี้เพราะทั้งสองประเทศมีความขัดแย้งกันทางการเมืองและศาสนาอย่างรุนแรงมาเป็นเวลานานนับร้อยปีตั้งแต่รัชสมัยพระนางเจ้าเอลิซาเบธที่ ๑ (ค.ศ. ๑๕๕๘ - ๑๖๐๓) และชาวไอริชก็ได้ก่อการกบฏอยู่เนืองๆ เพื่อต่อต้านอังกฤษที่ล่วงล้ำอำนาจอธิปไตยของประเทศตน ความขัดแย้งได้ทวีความรุนแรงขึ้นเมื่อฝรั่งเศสประสบความสำเร็จในการปฏิวัติ ค.ศ. ๑๗๘๙ อุดมการณ์ปฏิวัติได้กลายเป็นแรงผลักดันให้ชาวไอริชลุกฮือขึ้นต่อต้านอังกฤษมากขึ้น และใน ค.ศ. ๑๗๙๑ พวกเขาได้ก่อตั้งสมาคมรวมชาวไอริช (Society of United Irishmen) ขึ้น ณ เมืองดублиน เพื่อดำเนินการกำจัดอำนาจอังกฤษออกจากไอร์แลนด์และจัดตั้งระบอบการปกครองของไอร์แลนด์เป็นระบอบสาธารณรัฐประชา

^{๑๘} Ward, *Finding Australia*, p. 232.

^{๑๙} Ibid.

^{๒๐} Patrick O'Farrell, *The Irish in Australia* (NSW : New South Wales University Press, 1987), p. 23.

ทหารกับฝ่ายกบฏชาวไอริชใน ค.ศ. ๑๙๐๔

ธิปไตย (democratic republicanism)^{๒๑}

ในช่วงทศวรรษ ๑๗๙๐ ขณะที่การปฏิวัติฝรั่งเศสกำลังดำเนินต่อไปอย่างเข้มข้นนั้น ชาวไอริชได้ถือโอกาสก่อความไม่สงบและเป็นปฏิปักษ์ต่ออังกฤษมากยิ่งขึ้น และทำให้ชาวไอริชจำนวนไม่น้อยต้องถูกส่งตัวมาลงโทษในออสเตรเลีย ระหว่าง ค.ศ. ๑๗๙๑-๑๗๙๖ ได้มีเรือบรรทุกนักโทษจากไอร์แลนด์เดินทางมาออสเตรเลียเป็นจำนวน ๔ ลำ และ

หลังการกบฏไอริช (Irish Rebellion) ใน ค.ศ. ๑๗๙๘ แล้ว จำนวนนักโทษชาวไอริชในออสเตรเลียได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นเป็นลำดับ ใน ค.ศ. ๑๘๐๓ (ก่อนการจลาจลของชาวไอริชในออสเตรเลีย ๑ ปี) ออสเตรเลียมีนักโทษชาวไอริช (จากไอร์แลนด์) ทั้งสิ้น ๒๐๘๖ คน โดยประมาณหนึ่งในสามของนักโทษดังกล่าวเป็นพวกที่โดนข้อหา “ก่อการจลาจลหรือก่อการกบฏ” (riot or sedition)^{๒๒}

^{๒๑} Ward, *Finding Australia*, p. 249.

^{๒๒} O' Farrell, *The Irish in Australia*, p. 27 และ Geoffrey Sherington, *Australia's Immigrants 1788-1978* (NSW: George Allen & Unwin Australia Pty. Ltd., 1989), p. 11.

และพวกนักโทษไอริชหัวรุนแรงนั้นมักจะ
กร่อนผมสน (จนถูกชาวอังกฤษตั้งชื่อล้อ
เลียนว่า “Croppy”) เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของ
การต่อต้าน อังกฤษและแสดงศรัทธาต่อการ
ปฏิวัติฝรั่งเศส^{๒๓}

อย่างไรก็ตาม แม่นักโทษชาวไอริช
จะถูกล่อเลียนในศรัทธาที่มีต่อการปฏิวัติฟร็อง
เศและต้องถูกกักกันในออสเตรเลียซึ่งอยู่
ไกลจากเหตุการณ์การปฏิวัติฝรั่งเศสนับหมื่น
กิโลเมตร แต่จิตสำนึกของพวกเขาก็ยังผูกพัน
กับอุดมการณ์การปฏิวัติฝรั่งเศสไม่เสื่อมคลาย
ในเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๗๘๘ หญิงชาวผู้
หนึ่งกล่าวคำทำนายว่าในเวลาไม่ช้ากองทัพ
เรือฝรั่งเศสจะเดินทางมา “ปลดแอก”
(liberate) อาณานิคม คำทำนายดังกล่าวนี้
ได้กลายเป็นเรื่องเล่าขานที่สร้างความตื่นเต้น
และความหวังให้กับนักโทษชาวไอริชเป็น
จำนวนมาก และได้มีนักโทษผู้หนึ่งถึงกับโยน
เสียมทิ้งขณะที่กำลังถูกควบคุมให้ทำงานอยู่
พร้อมกับส่งเสียงตะโกน “เสรีภาพ” ๓ ครั้ง
ดังๆ จนถูกจับตัวไปลงโทษโบย^{๒๔}

การเรียกร้องเสรีภาพของชาวไอริช
ซึ่งมีภูมิหลังในประวัติศาสตร์นานนับร้อยปี
และถูกแรงกระตุ้นโดยการปฏิวัติฝรั่งเศสได้
นำไปสู่ “การกบฏครั้งแรก” ในออสเตรเลีย
ในค.ศ. ๑๘๐๔ เมื่อวิลเลียม จอห์นสตัน
(William Johnston) นักโทษชายได้รวบรวม
สมัครพรรคพวกชาวไอริชจำนวนหนึ่งพร้อม
อาวุธซึ่งมีจอบเสียมไม้และปืนที่คาสเซิลฮิลล์
(Castle Hill) เพื่อต่อต้านชาวอังกฤษและ
“ปลดแอกพวกเขาให้เป็นอิสระจากการกดขี่
ของพวกแองโกล-แซกซอน”^{๒๕} การจลาจล
หรือการกบฏในครั้งนี้ถูกปราบปรามได้
แต่ก็ได้กลายเป็นตำนานอีกเรื่องหนึ่งใน
ประวัติศาสตร์การต่อสู้ของชาวไอร์แลนด์ใน
สมัยครอบงำการปฏิวัติฝรั่งเศสและยุคคนไปเลียน

นอกจากนี้ผลต่อเนื่องของการปฏิวัติ
ฝรั่งเศสยังทำให้การสำรวจออสเตรเลียเพื่อเผยแพร่
ให้เป็นที่อยู่อย่างกว้างขวางต้องล่าช้าลงเป็น
เวลาหลายปี ใน ค.ศ. ๑๘๐๑ อังกฤษได้ส่ง
แมทธิว ฟลินเดอร์ส (Matthew Flinders)
เดินทางมาสำรวจออสเตรเลียอีกครั้ง (ครั้งแรก
ระหว่าง ค.ศ. ๑๗๘๕-๑๗๘๘) ฟลินเดอร์สได้

^{๒๓} O' Farrell, *The Irish in Australia*, p. 27.

^{๒๔} Ibid, p. 23.

^{๒๕} Clark, *A Short History of Australia*, p. 37.

เล่นเรือสำรวจรอบทวีปออสเตรเลียอย่างกว้างขวางเป็นเวลา ๒ ปี จนกระทั่งสามารถวาดแผนที่ของออสเตรเลียได้อย่างละเอียดและพิสูจน์ได้ว่าที่แท้จริง “นิวฮอลแลนด์” ตามชื่อเรียกของชาวดัตช์ (ออสเตรเลียตะวันตก) และ “นิวเซาท์เวลส์” ตามประกาศของกัปตันคุก (ออสเตรเลียตะวันออก) คือผืนดินที่ต่อเนื่องกันโดยตลอด อย่างไรก็ตามเขาไม่มีโอกาสได้เขียนรายงานและตีพิมพ์ผลงานสำรวจของเขา เรื่อง การเดินทางไปเทอร์ราออสเตรเลีย (A Voyage to Terra Australis)^{๒๖} จนถึง ค.ศ. ๑๘๑๔ ๕๕ ปีเพราะระหว่างที่เดินทางกลับอังกฤษใน ค.ศ. ๑๘๐๓ นั้น เขาได้ถูกทหารฝรั่งเศสซึ่งกำลังรบกับอังกฤษในสงครามนโป

เลียนจับตัวเป็นเชลย เป็นเวลากว่าหกปีที่เกาะเมาริเชียส (Mauritius) และไม่ได้รับการปล่อยตัวจนถึงเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๘๐๘

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า แม้การปฏิวัติฝรั่งเศสจะมีได้มีอิทธิพลโดยตรงต่อประวัติศาสตร์ออสเตรเลียเช่นที่เกิดขึ้นในนานาประเทศในยุโรป แต่ “พลังของการปฏิวัติ” ก็ได้นำออสเตรเลียซึ่งเป็นเพียงนิคมนักโทษเล็ก ๆ ของอังกฤษในดินแดนที่ห่างไกลและเพิ่งก่อตั้งได้เพียงหนึ่งปีให้เข้าสู่กลไกแห่งประวัติศาสตร์การปฏิวัติฝรั่งเศส ในที่สุดก็ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของ “ผลกระทบ” ของเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่ของการปฏิวัติฝรั่งเศสที่มีต่อภูมิภาคต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกทวีปยุโรปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ●

๒๖ ในตอนแรกฟลินเดอร์สได้ตั้งชื่อหนังสือเขาว่า การเดินทางไปออสเตรเลีย (A Voyage to Australia) แต่ได้ถูกเซอร์โจเซฟ แบงส์คัดค้านให้ใช้ชื่อเทอร์ราออสเตรเลีย ซึ่งเป็นชื่อยุติธรรมของแผ่นดินใต้ที่เป็นของทุกรัฐกันแต่โบราณ จึงต้องเปลี่ยนชื่อเป็น การเดินทางไปเทอร์ราออสเตรเลีย หนังสือตีพิมพ์เสร็จในวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๘๑๔ ซึ่งเล่มแรกได้ลงมือฟลินเดอร์สขณะที่เขาเจ็บหนักจนไม่รู้ตัวแล้ว ฟลินเดอร์สได้เสียชีวิตด้วยวัยเพียง ๔๐ ปีในวันต่อมา เขาได้รับการยกย่องว่าเป็นบุคคลที่ทำให้ชื่อ “ออสเตรเลีย” ที่ปรากฏในหนังสือเป็นชื่อยุติธรรมเรียกของคนทั่วไปเมื่อกาลล่วงถึง “นิวฮอลแลนด์” และ/หรือ “นิวเซาท์เวลส์” ชาวอาณานิคมนิวเซาท์เวลส์เริ่มใช้ชื่อออสเตรเลียเป็นชื่อเรียกอาณานิคมของตนอย่างแพร่หลายตั้งแต่ ค.ศ. ๑๘๑๔ และข้าหลวงแมคควาร์ (ค.ศ. ๑๘๑๐-๑๘๒๑) ได้อ้างชื่อออสเตรเลียในเอกสารราชการที่เขามุ่งรัฐบาลอังกฤษ เมื่อ ค.ศ. ๑๘๑๖ ชื่อเรียก “ออสเตรเลีย” จึงเป็นที่ยอมรับและนิยมเรียกกันอย่างมากในหมู่ชาวอาณานิคมจนกระทั่งโรเบิร์ต บรีสเบน (Thomas Brisbane) ซึ่งรับตำแหน่งข้าหลวงต่อจากแมคควาร์ได้ตั้งชื่อบตรสาวที่เกิดขึ้นในซินdneyว่า “อเลี่ยนอร์ ออสเตรเลีย” (Eleanor Australia) แต่กระนั้นรัฐบาลอังกฤษไม่ได้ยอมรับชื่อเรียกของออสเตรเลียอย่างเป็นทางการจนกระทั่งถึงทศวรรษ ๑๘๕๐